

Arrest

nr. 69 539 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat E. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 26 april 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 27 juli 2011, aangetekend verstuurd op 28 juli 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit het dorp Pojatë (gemeente Ferizaj) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Sinds uw huwelijk met I.H. ging u bij hem in het dorp Bibë (gemeente Ferizaj) wonen. U kwam samen met uw meerderjarige zoon, A. H. (O.V. X) en uw minderjarige zoon G.H. naar België omwille van de problemen die A. ondervond met zijn werkgever S. B.. Uw zoon was getuige van een ongeluk in het tankstation waar hij werkte en hij legde hieromtrent verklaringen af bij de Kosovaarse politie. Sindsdien worden hij en de rest van de familie door S. B. met de dood bedreigd. A. werd op een avond tegengehouden door personen die hem hebben geslagen en

enige tijd later werd hij beschoten wanneer hij zijn oom wilde bezoeken. De Kosovaarse politie kwam na dit incident langs, maar omdat S. veel geld heeft, ondernamen de agenten niets. Omdat jullie schrik hadden van S. B. gingen jullie diezelfde dag bij een vriend van uw echtgenoot in Prishtinë wonen. Jullie kwamen daar niet buiten en besloten op 22 april 2011 Kosovo te verlaten. Enkel u, uw zonen A. en G. konden mee met de vrachtwagen. U arriveerde in België op 25 april 2011 en diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van een kopie van uw Kosovaarse identiteitskaart, afgeleverd op 22 september 2009.”

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar zoon A.H. en in het kader van de asielaanvraag van haar zoon een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, van artikel 149 van de Grondwet, en van de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald van het recht op verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster werpt op dat het ontegensprekelijk vaststaat dat de bestreden beslissing enkel en alleen genomen werd naar analogie met de beslissing in de zaak van haar zoon. Van enig individueel onderzoek is in casu geen sprake terwijl uit vaste rechtspraak van de Raad blijkt dat elke asielaanvraag individueel dient onderzocht te worden zodat er volgens verzoekster sprake is van een inbreuk op de verplichting tot behoorlijke motivering.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 48/2, 48/4, 48/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen.

Verzoekster verwijst naar haar verklaringen en die van haar zoon om een duidelijk gebrek aan bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten te staven. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal aan een aantal bepalingen uit de door hem gehanteerde *Europe Report n°204 “The rule of law in independent Kosovo”* van 9 mei 2010 te zijn voorbijgegaan zoals onder meer het feit dat EULEX gelooft dat de politie soms verdachten waarschuwt, de beperkte middelen van de Kosovaarse politie, de beperkte toegang tot het rechtssysteem, zodat verzoekster concludeert dat er in Kosovo sprake is van een gebrek aan instelling van een doeltreffend juridisch systeem en een afdoende bescherming door de autoriteiten.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt. Verzoeker onderwerpt echter de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken” Het betrokken artikel is bijgevolg niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen worden, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist juridische grondslag. De bestreden beslissing werd immers niet genomen op basis van dit artikel, maar is gesteund op artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet volgens de bevoegdheid die aan de commissaris-generaal werd toegekend in toepassing van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster betwist niet dat dat zij haar asielaanvraag heeft verbonden aan die van haar zoon (gehoorverslag, 6). Zij toont voorts niet aan dat zij haar asielaanvraag steunt op problemen die niet rechtstreeks het gevolg zijn van problemen van haar zoon. De in haren hoofde genomen beslissing is bijgevolg voldoende gemotiveerd door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van haar zoon (RvS 21 februari 2007, nr. 168.045; RvS 9 december 2005, nr. 152.447).

2.3. De asielaanvraag van verzoeksters zoon werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen om reden dat (i) de door verzoeksters zoon aangehaalde problemen van interpersoonlijke (tussen privé- personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en niet als dusdanig ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, (ii) verzoeksters zoon niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen met S.B. geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor hem een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (iv) nergens uit de verklaringen van verzoeksters zoon blijkt dat hij zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met S.B. te ontsnappen.

2.4. Verzoekster betwist niet dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus doch benadrukt dat zij in geval van terugkeer wel een reëel ernstig risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet zou lopen omwille van de problemen van de zoon die de hele familie in gevaar brengen.

2.5. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Artikel 48/5 van dezelfde wet stelt dat in geval dat de vervolging uitgaat van niet-overheidsactoren het bestaan van een reëel risico op ernstige schade op zich niet volstaat tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus, doch eveneens vereist wordt dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden. Voormeld artikel 48/5, §2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. Internationale bescherming kan derhalve slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

Uit de verklaringen van verzoeksters zoon blijkt dat de politie, telkens hij belde ter plaatse kwam, zijn verklaringen noteerde, een onderzoek startte en S. B. verhoorde en ondervroeg (gehoorverslag, 9-10). Er werd eveneens een rechtszaak tegen de baas van verzoeksters zoon opgestart in verband met het overlijden van zijn collega wegens nalatigheid van zijn baas. De bewering van verzoeksters zoon dat zijn baas connecties heeft en steeds opnieuw door de mazen van het net glipt is niet gestoeld op enig objectief gegeven. Bovendien stelde verzoeksters zoon zelf dat het feit dat S. B. telkens terug vrijgelaten werd te wijten zou kunnen zijn aan het feit dat de politie geen bewijzen en/of getuigen had tegen hem. Op basis van de verklaringen van verzoekster zoon kan bijgevolg geenszins gesteld worden dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten onwillig waren verzoekster en haar zoon de nodige bescherming te bieden of daartoe een gebrek vertoonden.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts genoegzaam dat wanneer de Kosovaarse politie van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze op afdoende wijze actie onderneemt,

dat het functioneren van de Kosovaarse politie steeds beter de internationale standaarden betreffende politiewerk benadert en dat op basis van deze informatie in het algemeen kan gesteld worden dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont via het verzoekschrift geenszins aan dat deze informatie onjuist zou zijn of dat haar specifieke toestand zou afwijken van deze situatie. Een verwijzing naar algemene rapporten zoals het *Europe Report n°204 "The rule of law in independent Kosovo"* van 9 mei 2010 volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst aan een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou worden blootgesteld.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER